

Ze série Cloverleighská farma

Nezkrotná

Melanie Harlow

Román

Nezkrotná

Copyright © 2019. Undeniable by Melanie Harlow.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency
and RF Literary Agency.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Šmídová, 2024
Cover © Martin Kopecký, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4706-1 (pdf)

Melanie Harlow

Nezkrotná

ZE SÉRIE CLOVERLEIGHSKÁ FARMA

přeložila Hana Šmídová

Všem skvělým spisovatelům, kteří se zúčastnili
workshopu Gatlinburg Madcap.
Učili jste mě, podporovali a inspirovali.

Milovat někoho vyžaduje víru
a hladké přistání není nikdy zaručeno.

Sarah Dessen

Jedna

CHLOE

DŘÍVE

„Jsi si jistý?“
„Samozřejmě, že jsem,“ odfrkl si Oliver. „Už jsem skákal z mnohem vyšších střech, než je tahle.“

„Jen že se to zdá být pořádně vysoko.“

Pokrčil rameny. „Možná tak pro někoho, jako jsi ty.“

„Jak jako já?“

Oliver se na mě zašklebil a mával pažemi jako kuře.

„Přestaň!“ řekla jsem a praštila ho do paže. Věděl, že nesnáším, když mi říká *srabe*, *ustrasenče* nebo *mimino* nebo se mi jinak posmívá jen proto, že se bojím výšek, tmy, bouřek nebo hadů. Byl přesně ten typ kluka, kterému když jste se svěřili se svými tajnými strachy, tak je pak použil proti vám. „Nejsem srab.“

„Tak skoč.“

„Taky že jo.“ Vystrčila jsem jeho směrem bradu a ze střechy stodoly zírala dolů na farmu své rodiny. Byl pozdní srpen a ve čtyři odpoledne bylo ještě větší horko

než v plamenech. Slunce vysušilo bláto do popraskané díry barvy mléčné čokolády. Oliver mě hecoval, ať skočím, a pak vsadil své tamagoči, že to neudělám.

Té výzvě bych asi byla schopna odolat, i když byla celkem pochybná, ale strašně moc jsem to jeho tamagoči chtěla. Přála jsem si ho k Vánocům, ale místo toho jsem dostala barbínu, kterou jsem však hned věnovala své mladší sestře Frannie. (Nejdřív jsem jí ale dopřála úžasnou noc s Kenem. Mé barbíny totiž milovaly sex.)

„Vážně mi dáš svoje tamagoči?“ zeptala jsem se ho. Zнала jsem Olivera prakticky od narození a jednou z věcí, kterými jsem si u něj mohla být jistá, bylo to, že se mu nedalo věřit. Všechny jeho nápady nás totiž vždycky přivedly do problémů.

Zakoulel očima. „Přece jsem řekl, že dám, ne? A nezlomíš si nohu. Je to tak tři metry vysoko a z takové výšky si nemůžeš zlomit nohu.“

Kousla jsem se do rtu a znova se podívala dolů. Zdálo se mi, že je to výš než tři metry. Přistanu dostatečně dobře, abych si neublížila?

„A ty taky skočíš?“ zeptala jsem se ho podezíravě.

„Pokud skočíš ty, skočím i já.“

Přikývla jsem a sbírala poslední kousky nezbytné odvahy.

„Uhni, skočím první,“ řekl Oliver a došel na okraj.

„Ne!“ strčila jsem ho tak, že se málem skutálel ze šikmé střechy. Vždycky se předváděl. Byli jsme stejně staří, ale on byl větší, silnější a rychlejší a někdy byl kvůli tomu vážně nesnesitelný.

Jeho mámě a tátovi jsem říkala teto Nell a strýčku Soapy (o tom později), ale příbuzní jsme nebyli. Jen jsme spolu trávili hodně času, protože jeho máma byla s tou mojí odjakživa nejlepší kamarádka. Otěhotněly ve

stejnou dobu a porodily nás jen dva dny od sebe. Samozřejmě, že Oliver byl starší, a mysleli byste si, že ty dva dny jsou *velký* rozdíl. Polovinu času jsem ho ale nemohla vystát a tu druhou půlku jsem dělala všechno pro to, abych ho oslnila.

Někdy jsem sama sobě nerozuměla.

„Tak už konečně skoč.“ Podíval se na hodinky. Oliver Ford Pemberton *vždycky* nosil hodinky. „Nemám na tebe celý den.“

„Dobře.“ Došla jsem k okraji a přehodila přes něj nohy. „Na tři.“

„Jedna.“ Oliver zněl samolibě a znuděně, jako kdyby věděl, že to nezvládnou.

„Dva,“ řekla jsem trochu váhavě a doufala, že se nepozvracím.

„Tři.“ Odmlčel se. „Věděl jsem, že to ne... doprdele!“

Skočila jsem. Špatně jsem dopadla a můj skok byl doplněný zvukem, který šlo popsat jako nechutné prasknutí, a skončila jsem s nohou zkroucenou v nepřirozeném úhlu pod sebou. Než jsem stihla zaregistrovat bolest a začít křičet, Oliver skočil taky.

BUM.

Skončil hned vedle mě v blátě a dopadl ještě hůř než já, hlavou napřed. Zaúpěl a já začala ječet. Rodiče hned přiběhli.

Ukázalo se, že Oliver lhal hned v několika věcech. Ještě nikdy neskočil ze střechy. Ani neměl tamagoči. A *můžeš* si zlomit nohu, když skočíš z třímetrové výšky.

A také si *můžeš* zlomit klíční kost, což si podle mě zasloužil.

Musela jsem podstoupit operaci, po níž mi na pravé noze zůstala jizva, a vždy, když jsem se na ni podívala, jsem na něj dostala vztek a na sebe taky.

Kéž bych mohla říct, že to byla poslední výzva, kterou jsem od něj kdy přijala, poslední sázka, kterou jsem s ním uzavřela, že to bylo naposledy, co jsem věřila zatracenému Oliveru Fordu Pembertonovi.

Ale nebylo tomu tak.

Ani náhodou.

Dva

CHLOE

NYNÍ

„**T**o nemůžeš myslet vážně“. Přes stůl jsem zírala na tátu, který mi zrovna jedinou větou zničil život. „Očekáváš, že budu pracovat pro *Olivera*?“

„Jen šest měsíců.“ Táta pokrčil rameny a vzal si kus chleba, jako kdyby fakt, že budu muset půl roku přijímat příkazy od toho pitomce, nebyl žádný problém. „Má za to, že to bude na tvé zaučení stačit.“

„Šest měsíců!“ Popadla jsem skleničku s vínem a pevně ji stiskla.

„Vždyť to dává smysl, Chloe. Chceš mít lihovar a on už pár let jeden velmi dobře vede.“

O tom jeho zatraceném lihovaru jsem moc dobře věděla, protože, koneckonců, to byl *můj* nápad.

„Oliver je jako rodina,“ řekla matka. „Znáš ho od narození.“

„Za to *já* nemůžu.“ Upila jsem růžového vína.

„Myslím si, že je Oliver milý,“ řekla má mladší sestra Frannie, věčný miláček této rodiny.

Probodla jsem ji očima. „Řekla bych, že ho znám lépe než ty.“

„Kdo že je to ten Oliver?“ zeptal se Mack, přítel mé sestry. I když se vlastně nedávno zasnoubili, takže byl její snoubenec. Pracoval jako finanční ředitel Cloverleigh Farms, což byla naše rodinná firma, která zahrnovala nejen farmu, ale také vinařství, penzion a svatební prostory. Překvapilo mě, že o této dohodě, kterou táta domluvil, neví. Zúčastnil se pár schůzek, které jsem s tátou měla ohledně vsádkového lihovaru, ale vždy jsem z nich odcházela zklamaná.

Nezáleželo na tom, jak moc jsem argumentovala, že lihovar by byl skvělým přírůstkem do našeho podniku, který by mu navíc dodal moderní nádech. Fakt byl, že na to prostě nebyly peníze.

„Oliver je syn mé nejlepší kamarádky,“ odpověděla Mackovi láskyplně matka. „A také je velmi okouzlující.“

„To byl i Ted Bundy,“ připomněla jsem jí.

„Je chytrý, hezký a úspěšný.“ Matka pokračovala, jako by mě neslyšela. „Opravdu něčeho dosáhl.“

„Což není tak těžké, když máš příjmení Pemberton,“ zamumlala jsem a vidličkou napíchla kousek chřestu.

„Myslíte Pemberton, společnost na výrobu mýdla?“ zeptal se Mack.

„Přesně,“ ukázala jsem špičkou chřestu na Macka. „Jeho prostřední jméno je navíc Ford. Jak těžké je asi uspět, když máte ne jedno, ale hned dvě ohromná jmění v rodině?“

„No tak, Chloe,“ napomenula mě matka. „Nell tvrdí, že lihovar založil z vlastních peněz.“

Odfrkla jsem si. „Z vlastních peněz, to určitě.“

„Asi tak, jako jsi ty použila *vlastní* peníze na vysokou školu,“ upozornil mě táta a smutně se usmál. „Rodinné jmění je rodinné jmění, jen to naše je Sawyerovo, ne Pembertonovo. Není tak velké.“ Zasmál se vlastnímu vtipu.

„To je jiné,“ namítla jsem. „Ano, zaplatil jsi mi baka-láře, ale na magisterské studium jsem si vzala půjčku. Ještě během studia jsem začala pracovat, abych ji mohla splácet, a ještě *stále* ji splácím!“

„A jsme na tebe moc pyšní,“ řekl táta a napil se vína. „A to je další důvod, proč je partnerství s Oliverem dobrý nápad. Víš, že si moc přeji, abychom měli peníze na to, aby sis tu otevřela lihovar, ale nemáme je. Ne, pokud to chceš mít se vším všudy. Mack mi to dosvědčí.“

Mack vypadal provinile. „Je mi líto, Chloe, ale nemůžu k tomu nic namítnout – pokud chceš všechno to drahé měděné vybavení a toužíš se do toho pustit už teď a nečekat, pak myslím, že zkušený partner je opravdu dobrý nápad.“

Nechtěla jsem žádného pitomého partnera. Jsem na-prosto nezávislá a chtěla jsem to zvládnout sama a všem dokázat, že na to mám, ale začala mi docházet trpělivost, která nikdy nebyla mou silnou stránkou.

Položila jsem víno na stůl. „Dobře, uznávám, že zku-šený partner není špatný nápad, ale proč to musí být Oliver?“

„Oliver je přirozená volba,“ ozval se táta. „Zmínil jsem se mu o tvých nápadech, když jsme s mámou mi-nulý měsíc navštívili Nell a Soapyho v Harbor Springs a on tam shodou okolností byl také. A včera mi zničehonic zavolal. Řekl mi, že o tom přemýšlel a má pro mě návrh.“

Spadla mi brada. Nevěděla jsem, jestli mě víc štve to, že otec sdílel mé sny s Oliverem, aniž by se mi o tom

zmínil, nebo to, že se ti dva domlouvají za mými zády a kazí mi tak plány.

Typičtí chlapi!

„Jak přesně zní ten návrh?“ zeptala jsem se chladně a snažila se zachovat klid.

Než táta odpověděl, dokousal a spolkl sousto a napil se vína. „Naučí tě, jak to v tomto odvětví funguje, a až bude mít pocit, že jsi připravená, nabídne ti partnerství a budeš se tomu moct věnovat tady. A přidá na to polovinu peněz.“

„Ale to mu dává veškerou moc,“ naježila jsem se.

„Vůbec ne,“ řekl táta a opřel se pohodlně v křesle. „Podívej, pokud nemáš zájem, nemusíš do toho jít, ale pak v Cloverleigh žádný lihovar nebude. Tvé matce jsem slíbil, že zpomalím a popřemýšlím o tom, že skončím. Na podzim, poté, co skončí turistická sezona, nám už naplánovala, že budeme cestovat. Teď si prostě nemohu vzít na bedra projekt takové velikosti, a to ani z finančního hlediska, ani toho osobního.“

„Doktor říkal, že by se táta neměl tolik stresovat,“ řekla matka a poplácala ho po rameni. „Měl by více odpočívat. Včera večer jsme to probrali a myslíme si, že je to skvělý nápad. Oliverova nabídka je velmi štedrá. Nebo ty bys snad chtěla, abychom ji odmítli?“

„Ne,“ přiznala jsem a založila si ruce na prsou. „Jen bych si přála, abyste si o tom se mnou nejdřív promluvili, než mu řeknete, že do toho jdu.“

„Po tomhle toužíš už strašně dlouho, Ďolíčku,“ oslovil mě táta mou starou přezdívkou. „Nemá smysl být tvrdohlavá. Myslím, že je to ideální řešení, že ano, Macku?“

Mack při představě, že se musí zapojit do rodinného sporu, zbledl. „No...“

„Jen do toho, Macku,“ řekla jsem mu příkře. „Jen se klidně zapoj, už jsi součástí rodiny. Doufám, že mi řekneš pravdu.“

Mack si odkašlal. „I když neznám podrobnosti dohody či partnerství, o kterém tvůj táta mluví, a neznám Olivera ani jeho firmu, tak ti i přesto můžu říct, že partnerství s někým, kdo o tom něco ví a má na to finanční prostředky, je lepší než získat peníze prostřednictvím sbírky nebo si je půjčit a jít do toho naslepo.“

„Přesně tak,“ řekl táta a kývl na Macka. „Mluvil jsem o tom i s Henrym DeSantisem a ten také souhlasí. O lihovarnictví vůbec nic neví a navíc má tuhle sezonu plné ruce práce s vinařstvím.“

„Ty už jsi o tom mluvil s Henrym?“ Henry DeSantis byl výrobce vína v Cloverleigh, a protože jsem měla na starosti PR a marketing našeho vína, často jsme spolu spolupracovali. Také jsem měla pod palcem degustační místnosti tady i ve městě. Byl to hodný chlap a byli jsme celkem dobří přátelé, proto jsem se teď cítila zrazená, a to úplně všemi. Měla jsem pocit, že jsou v nějakém pánském klubu, do kterého jsem měla zakázaný přístup a v němž rozhodovali o mé budoucnosti.

„Musel jsem,“ řekl mi táta a pokrčil rameny. „Nakonec to totiž bude Henry, kdo na to zůstane sám, až budeš spolupracovat s Oliverem – samozřejmě za předpokladu, že do toho půjdeš.“ Vzal si skleničku s vínem. „Nebudu tě do toho nutit.“

Zamračila jsem se a zírala na přibory. Pak jsem uřízla a snědla kousek grilované krevety, a to hlavně proto, abych něco dělala, zatímco jsem o tom přemýšlela. Můj terapeut Ken mě totiž naučil si dát chvilku načas, než něco neuváženě řeknu. Nebylo to jednoduché, ale pracovala jsem na tom.

„Myslím, že je to dobrý nápad,“ řekla April, má starší sestra, která seděla po mé levici. „Proč nedat partnerství s Oliverem šanci?“

Proč? Měla jsem asi stovku důvodů, ale tohle jsou ty dva nejdůležitější. Zaprvé, Oliveru Fordu Pembertonovi se nedalo věřit, a zadruhé, v jeho přítomnosti jsem nemohla věřit ani sama sobě.

Schválně jsem dlouho žvýkala, abych měla čas na rozmyšlenou. Další věc, kterou mě Ken naučil, byla empatie, tedy snaha se vcítit do druhých. Táta už byl starší, táhlo mu na sedmdesát a zdraví neměl úplně nejpevnější. Všichni – matka, mé sestry, dlouhodobí zaměstnanci, jako Mack a Henry – jsme souhlasili s tím, že odpočinek by pro něj byl to nejlepší. Potají jsem doufala, že by mi částečně přenechal vedení Cloverleigh, což by totiž dávalo smysl.

Nebyla jsem nejstarší ze sourozenců, to byla Sylvie, ale ta žila s manželem a dětmi v Santa Barbarě. Nebyla jsem ani druhá nejstarší – tou byla April. Ta však měla na starosti plánování akcí. Svou práci dělala skvěle a nikdy jsem ji neslyšela ani pípnout o tom, že by chtěla dělat něco jiného. Svatby a firemní večírky ji naplno zaměstnávaly a vždy se přizpůsobovala novým trendům. Další byla Meg, ale ta žila v D.C. a byla moc zaneprázdněná šplháním po politickém žebříku a touhou něco změnit. To byl vždycky její sen.

Takže zbývala jen Frannie a já. Sedmadvacetiletá Frannie byla nejmladší z nás sester, ale nedávno přestala pracovat na recepci, aby si otevřela vlastní obchůdek s makronkami v Traverse City, což odsud bylo asi dvacet minut. Také byla čerstvě zasnoubená s Mackem, otcem a samoživitelem tří dětí, a zrovna se k němu přestěhovala. Nedokázala jsem si představit, jak by to tu spolu

s plánováním svatby, péčí o tři děti a vedením krámků zvládala věst.

Mé povýšení by tudíž opravdu dávalo smysl. Rodinné firmě jsem byla oddaná, bylo mi třicet dva let a byla jsem sama a bez vyhlídek a plánů na tom cokoliv v blízké budoucnosti měnit. Moje vztahová historie byla vydlážděná impulzivním chováním a politováníhodnými rozhodnutími. Na chlapy jsem měla příšerný vkus, a dokud mi Ken nevysvětlí, proč si vždy vyberu mizery místo hodných chlapů, odmítám s někým chodit.

Bylo mi však jasné, že pokud chci všem dokázat, že jsem týmový hráč, umím se přizpůsobit, jsem chytrá, mám vysoké cíle a jsem dravá podnikatelka, musím být ochotna dělat kompromisy a nenechat se ovlivnit svými emocemi.

Zhluboka jsem se nadechla a napila se vína.

„Líbí se mi představa kompromisu,“ začala jsem, „jen si nejsem jistá, že bychom s Oliverem byli ideálními partnery.“

Po mé levici jsem slyšela, jak se April uchechtla a snažila se to zakrýt tím, že se napila ze skleničky. Nikdo u stolu neměl o mé minulosti s Oliverem Fordem Pembertonem ani tušení, ale April věděla dost na to, aby pochopila trapnost celé situace. Než jsem pokračovala, tak jsem ji jemně koplá do kotníku.

„Proč ne?“ zeptala se matka. „Vy dva jste přece bývali nerozluční.“

„Protože já se nebojím práce, ale on je světoběžník, jachty milující, ďábelský, bohatý a egoistický playboy. Proto.“

„No tak, Chloe. Lidé se mění. Oliver byl ve dvaceti trochu divoch, ale v posledních pár letech se usadil.“

„Nerozumíme si, mami.“

„Pche.“ Máma můj argument odbyla mávnutím ruky. „Možná to mezi vámi skřípalo, když jste byli mladší, ale to jen proto, že jste si byli podobní. Byli jste totiž oba tvrdohlaví a soutěživí. Ale znáte se odjakživa. Proboha, vždyť tě vzal i na svůj maturitní ples.“

Přísně jsem se na ni podívala. „Jeho matka ho donutila, aby mě pozval, a ty jsi mě donutila, abych s tím souhlasila.“

„Moc vám to spolu slušelo,“ smutně si povzdychla. „S Nell jsme si vždy myslely, že se k sobě hodíte. Je škoda, že jste vy dva nikdy – no, to je fuk, teď jste oba moudřejší.“

Zavrtěla jsem se na židli. „To sice ano, ale nezapomněla jsem na ty hnusné věci, které mi dělal, když jsme byli malí.“

„Jako když tě přesvědčil, že máš nemoc holandského jilmu?“ provokovala mě April.

„To nebyla sranda,“ utrhla jsem se na ni, ale zbytek osazenstva u stolu vyprskl smíchy.

„To jsem netušila,“ ozvala se Frannie. „Jak se mu to podařilo?“

„Tvrdil jí, že pihy na nose jsou jasným příznakem a že když jí začnou růst chlupy na nohou, měla by si je namazat arašídovým máslem,“ prozradila ta zrádkyně April. „Řekl jí, že je to jediná známá léčba.“

„To je pravda.“ Máma si otírala oči a dál se smála. „Na to jsem úplně zapomněla. Jednou jsem ji našla ve spíži celou pomazanou Skippy.“

„Pak jsme jí dlouho přezdívali Skippy,“ funěla April.

„Jediné, co si pamatuji, je, že si zlomila nohu poté, co ji přesvědčil, aby skočila ze střechy stodoly,“ usmála se Frannie. „Nezlomil si on náhodou klíční kost, když za ní skočil?“

Matka se nadechla a držela si ruku na prsou. „Ano! Dobrý bože, myslela jsem, že mě raní mrtvice, když jsem ty dva viděla, jak tam leží.“

„Nebyla to jen výzva, ale hlavně sázka, kterou jsem vyhrála, a on ji nikdy nesplnil,“ zabručela jsem při té vzpomínce. „Byl to totiž lhář a podvodník a určitě se od té doby moc nezměnil, což je důvod, proč s ním nechci spolupracovat.“

„Když to tak poslouchám, mám pocit, že to, co si moje holky navzájem provádějí, není až tak strašné,“ ušklíbl se Mack a napil se piva.

„Vsadím se, že holky nikdy nikomu neschovaly gumového hada pod deku, když byly na návštěvě na jejich chalupě, a pak se neschovaly pod postel, aby slyšely, jak hlasitě bude ten dotyčný ječet,“ zafuněla jsem.

Mack se s pivem v ruce zarazil a zavrtěl hlavou. „Ne, nemůžu říct, že by něco takového dělaly, ale já bych to klidně provedl své sestře.“

Odfrkla jsem si. „Tomu nevěřím, protože na rozdíl od Olivera Pembertona jsi gentleman a umíš se chovat.“

„Proboha Chloe,“ okřikla mě matka. „Oliver se také umí chovat. Hádali jste se, protože jste si byli blízcí.“

„To ale není to jediné, co se mezi nimi dělo,“ zamumlala April.

Tentokrát jsem ji do kotníku kopl silněji a snažila se zůstat klidná a racionální. „Hele, jsem ochotná na to přistoupit, ale zároveň chci být upřímná. Netuším, jak by se nám spolupracovalo.“

„On si myslí, že vám to půjde dobře,“ řekl táta.

Zakoulela jsem očima. „Ne, on si myslí, že bude skvělé mi na šest měsíců poroučet. To je to, co se mu bude líbit. Pravděpodobně bude chtít, abych myla záchody a vytírala podlahu.“

„Tohle vůbec neřekl,“ ujistila mě matka a poplácala mě po ruce. „Také si nebyl jistý, protože jste v minulosti měli nějaké neshody.“

Neshody?

I tak se to dalo nazvat.

„Ale čím víc o tom přemýšlel,“ pokračovala matka, „tím víc si uvědomoval, že pracovat s někým tak nadšeným a talentovaným by byla skvělá příležitost.“

„To řekl?“ zeptala jsem se nedůvěřivě.

„Ano. A také řekl, že se mu líbí myšlenka, že bude pracovat s někým, komu může věřit, protože to je pro něj prý v partnerství nejdůležitější.“

Jaká ironie, pomyslela jsem si.

„Chloe, myslím, že bys do toho měla jít,“ usmála se na mě nadšeně Frannie. „Jsi úžasná v tom, co tady děláš, ale vím, že ses vždycky chtěla posunout a dělat víc. Běž do toho.“

„A jak by to vůbec fungovalo?“ přemýšlela jsem. „Musela bych se na půl roku přestěhovat do Detroitu? A co moje práce tady?“

„S Oliverem se na detailech rozvrhu domluvíte, ale ano, myslím, že by ses tam na nějaký čas musela přesunout,“ řekl táta. „A co se týká tvé práce tady, matka s Henrym za tebe najdou náhradu.“

Chvilí jsem to pečlivě promýšlela. Intuice mi napovídala, že je to moje velká šance. Pokud bych odmítla, ztratila bych u našich důvěru a příležitost tu něco dokázat. Byla bych zase ta vzdorovitá puberťačka, kterou jsem bývala, nebo ještě hůř, tvrdohlavé, vztekající se dítě. Ale pokud bych moc rychle souhlasila, v očích pánského klubu bych vypadala moc nedočkavě a mysleli by si, že se mnou můžou donekonečna manipulovat. Nechtěla jsem být jejich hračkou.

Narovnala jsem se, zastrčila si vlasy za ucho a sebevědomě promluvila. „O té nabídce popřemýšlím, jakmile osobně uslyším, co na to říká Oliver. Zítřka se s ním spojím a domluvíme si s ním schůzku.“

„Ach, to nebude nutné,“ řekl táta a vzal si další kus chleba. „Už je na cestě sem. Myslím, že dorazí okolo deváté a zůstane tu přes noc. Pokud jsi unavená a šla by sis raději lehnout, než aby sis s ním promluvila, můžeš se s námi sejít zítra v osm hodin u mě v kanceláři.“

Spadla mi brada a měla jsem pocit, jako by mě přejel těžký parní válec a rozdrtil mě.

Nebylo to poprvé, co jsem se takto kvůli Oliverovi cítila.

A nebylo to ani naposled.

Tři

OLIVER

NYNÍ

Bože, kéž bych mohl vidět ten její výraz. Pokaždé, když jsem si představil, jak našťvaná musela Chloe být, když jí rodiče řekli o dohodě, kterou jsem jim navrhl a oni ji bez jejího vědomí přijali, jsem se musel zasmát.

Pár let už jsme spolu nebyli v kontaktu, ale uměl jsem si ji živě představit, a to nejen proto, že jsem ji příležitostně špehoval, nebo spíš „nechtíc“ narazil na její fotky na sociálních sítích, ale i proto, že jsme se znali od narození a všechny její grimasy jsem velmi dobře znal.

Rudá vzteky, protože jste odvedli její pozornost a pak jste jí z talíře snědli sušenku.

Umíněná a tvrdohlavá, když jste se s ní vsadili, že neumí běžet tak rychle jako vy (netuším, proč se mnou ty sázky vůbec uzavírala, když jsem byl o dost vyšší, měl delší nohy a pokaždé ji porazil).

Pobouřená a vzdorovitá, když jste ji nazvali bábovkou proto, že odmítla udělat nějakou hloupost, kterou jsem řekl, aby udělala (stejně do toho pokaždé šla).

Rozzlobená a s přivřenýma očima pokaždé, když vás někdo nachytal při nějaké nebezpečné hlouposti, která byla váš nápad, i když to na vás nikdy nepráskla.

Celá červená a bez dechu, s pootevřenýma tmavýma očima a otevřenými ústy, když do ní vnikáte, zatímco vás objímá a šeptá vaše jméno...

Sakra.

Zavrtěl jsem se na sedadle a donutil se znovu soustředit na řízení.

Byl to poměrně nenáročný nedělní výlet. Většina lidí mířila jižně na I-75, jelikož se vraceli domů z dovolené na severu. Má rodina vlastnila letní sídlo v Harbor Springs, což bylo asi dvě hodiny od Cloverleigh, a tak jsem se rozhodl přijmout nabídku od Sawyerových, abych přespal v jednom z jejich pokojů pro hosty.

Už jí oznámili, že dorazím? Zase jsem se usmíval. Strýček John říkal, že v neděli večeri v sedm a že ji tam o té nabídce informuje. Pozval mě, abych s nimi povečeřel, ale říkal jsem si, že bude lepší, když Chloe o té nabídce nejdříve uslyší bez mé přítomnosti. Asi by ji totiž okamžitě odmítla, jen aby mě naštvála, a to by ani jednomu z nás neprospělo.

Ať už si myslela cokoliv, dělal jsem to pro nás oba. Věděl jsem, jak moc touží po lihovaru, a já jí ho mohl dopřát, ale potřeboval jsem její pomoc.

Jak moc byla asi naštvaná? Zůstala, abychom si mohli promluvit, nebo už naštvane utekla s pocitem, že jsme se proti ní spikli?

Mnul jsem si bradu a říkal si, že je to tak padesát na padesát. Pokud se rozzuřila, tak už asi odešla domů, ale

předtím určitě něčím popuzeně hodila. Pokud však o té nabídce popřemýšlela, došlo jí, že je to v jejím nejlepším zájmu. Chloe byla horkokrevná a momentálně mě moc nemusela, ale nebyla hloupá. A trpělivostí zrovna také neoplývala. Pokud jí došlo, že to, co chce, může mít díky mně dříve, než by se jí kdy bývalo podařilo, kdyby do toho šla sama, bude se chovat slušně.

Měl jsem takové tušení, že se tam zdrží déle, aby mě přivítala, posoudila situaci a pak dala najevo svou jasnou nelibost, ne-li přímo vztek. Pak bude ale stejně souhlasit, protože mi nikdy neodolá.

Úsměv se mi při té představě ještě víc rozšířil a šlápl jsem na plyn, abych tam byl co nejdřív.

Sakra, tak moc jsem si přál vidět její výraz.

Čtyři

CHLOE

NYNÍ

Nejdřív se mi chtělo převrhnout stůl a vystřelit od-
sud pryč.
Udělal jsem to? Ne. *Ne.*

Už jsem nebyla tím vznětlivým dítětem, ale klidným a rozumným dospělým člověkem. Byla jsem ženou, která je dost chytrá na to, aby rozpoznala příležitost a s otevřenou myslí zhodnotila možnosti. Ženou, která je dostatečně sebejistá, aby minulost nechala minulostí, odpustila a šla dál.

Nebo jsem tak alespoň chtěla vypadat.

Za tímto účelem jsem si poté, co jsem matce pomohla sklidit nádobí, nacvičila řeč těla v koupelně rodičů. Téhle místnosti jsme říkali „dámská koupelna“, protože měla malou přilehlou část s mramorovým umyvadlem a trojrozměrná zrcadla, která sahala až ke stropu.

Celých deset minut jsem tam stála a nacvičovala si různé obličej, které jsem chtěla použít, až mi bude